

La raresa del cas a les Balears, en comparació amb la freqüència valenciana obliga a deixar-ho en quarantena. Val a dir que, essent aquests noms el conegut resultat d'una romanització intensa i antiga, ja hem d'esperar que n'hi hagi menys a les Illes, molt menys i més tard romanitzades que València i Tarragona. De tota manera sembla haver-n'hi un cas segur en *Qerbilian*, potser a identificar amb la *Torre de Garbalien* que segons A. Gili («Artà en el segle XIII», 15) després es digué Torre d'En Montsó i ara és la Torre de Canyamel (Capdepera, 22, d-7).

Que fou alqueria, doc. l'any 1230,⁷ i com el val. *Crevillent* vindria del freqüent NP llatí *CARVILIUS*;⁸ i un altre en l'alqueria *Gerillien* en terres de Pollença, citada en el *Repartiment* (ed. Bofarull 88), entremig dels dos *rabal Cullunia* (= *Colònia*) i *Aclamenàritx*, el qual sembla l'igual del valencià *Xirillent* (nom de partida recollit per Coromines en terme d'Alcoi);⁹ i reconeguem que l'aspecte llatí i la semblança de *Vertaient* o *Bertillen* amb *VERTILIANUM*¹⁰ és verament temptadora. En tot cas descartem que sigui d'origen bereber no havent-hi *-t* final en les dades antigues ni *t* inicial mai. Notem que els dos o tres noms segurs en *-én* < *-ANUM* es troben prop de Pollença i de *Bóquer* (*civitas Bocchoritana*), la part més romanitzada de l'illa. S'hi pot afegir encara potser un Alq. *Malian* del *Rep.* en terme de Sineu (Quadrado 93, 469), un *Aribillen* (nota de Coromines que ni li lleu d'identificar), i qui sap, fins i tot, si *Orient* (Bunyola) i *Estellencs* per més que se'n vegin altres etimologies segurament més versemblants.

VILAMANENT (Sant Llorenç des Cardassar, Mall. 21, e-12)

És la forma anotada tant per Coromines com per Mascaró. Els informants de Coromines li ho digueren dues vegades, i en aquesta forma; el mestre d'escola, present, observà que el nom era *Binamanent*, cosa que no tenim cap fonament ni per acceptar ni per rebutjar, però que materialment és versemblant que correspongui a una realitat, i que llavors es tracti d'un dels casos en què la dissimilació ha alterat la *n* en *l* (seguien altres dues

7. *Fontes Rerum Balearium*, I, 42.

8. Wilhelm SCHULZE, *Zur Geschichte Lateinischer Eigennamen* 2.^a ed. (Berlin 1966), 139, 403, 454.

9. Amb la *č*, so estrany a l'àrab, arabitzada en *ğ*, vindrien tots dos de *CERELLIUS*, Schulze, *o. c.*, 271, 441; o, si considerem inalterada la *G*- mallorquina, lligaríem amb *Gerellanus*, *Gerillanós*, documentats per SCHULZE, 357a, 357b; llavors, noms independents, o no, car al capdavant, no és impossible que la ultracorrecció estigui en el nom alcoià.

10. En Schulze, a part de *Vertilius* 25, hi ha el cognomen *Virtius* 253, i així mateix *Vertuleius* 252, 459, i *Verticius* 252.